

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Eventuel nedlæggelse af skadestuer og intensivafdelinger er en integreret del af den amtskommunale sygehusplanlægning.

I grundlaget for denne slags beslutninger indgår bl.a. overvejelser vedrørende konsekvenserne for det samlede sygehusvæsens funktionsduelighed og dermed for patientbehandlingen, økonomiske samt beredskabsmæssige overvejelser.

Hvorvidt nedlæggelser af skadestuer og intensivafdelinger på givne sygehuse er hensigtsmæssige i beredskabsmæssig og/eller sygehusplanlægningsmæssig henseende må i sagens natur afhænge af en konkret vurdering, idet bl.a. øvrige eksisterende beredskabsmæssige forhold må tages i betragtning.

I denne forbindelse må det understreges, at sygehusenes skadestuer normalt ikke vil være det primære behandlingssted i tilfælde af ulykker i særlig forurenende industrier. Ved kemiske ulykker og andre situationer, hvor der kan blive tale om farlig forurening af ansatte på virksomheden, skal den første behandling – rensning m.v. – kunne ydes på arbejdsstedet. Afstanden til sygehusenes skadestuer vil derfor oftest være af mindre betydning. Ved masseulykker som f.eks. store eksplosionsbrande med mange tilskadekomne er beredskabet ikke alene baseret på sygehusene, men inddrager også civilforsvaret m.fl. Også i sådanne situationer er beredskabet på ulykkesstedet af større betydning end den konkrete afstand til nærmeste sygehus.

Spørgsmålet kan dermed ikke besvaret generelt, men det forudsættes i almindelighed, at sygehuskommunerne i deres sygehusplanlægning også inddrager beredskabsmæssige overvejelser af den karakter, som er nævnt i spørgsmålet.

Spm. nr. S 24

Til *miljøministeren* (4/10 88) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Har Kalundborg været udsat for en så massiv luftforurening, at det har været overvejet at indføre smogkatastrofealarm, og hvilke sundhedsfarlige stoffer har det specielt drejet sig om?«

Begrundelse

Der har været foretaget målinger af luftforureningen i Kalundborgområdet gennem lang tid, og det har været fremme, at målingerne i nogle tilfælde har været alarmerende i samme omfang, som det kendes fra Ruhrområdet og fra København.

Svar (12/10 88):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Spørgsmålet har været forelagt Miljøstyrelsen, der over for mig har oplyst følgende:

»I perioden april 1984–marts 1985 er der foretaget en undersøgelse af luftforureningen fra Asnæsværket ved Kalundborg. Baggrunden var dels krav i værkets miljøgodkendelse, dels at luftforureningsmålinger havde indikeret, at der kunne forekomme høje koncentrationer af svovldioxid i området. Undersøgelsen blev udført i samarbejde mellem Vestsjællands Amtskommune og Isefjordværket I/S.

Der blev foretaget målinger på 10 stationer, heraf 8 i Kalundborg by. Måleresultaterne kan sammenlignes med grænseværdierne for svovldioxid fastsat i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 836 af 10. december 1986, hvori der angives en grænseværdi på 80 mikrogram/m³ regnet som median af døgn gennemsnittet i løbet af et år.

Undersøgelsens resultater er publiceret i en række rapporter med fællestitlen »Luftkvalitetsundersøgelse omkring Asnæsværket«, maj 1987, udgivet af amtet og Isefjordværket.

Årgennemsnittet ved målingerne var mellem 16 og 25 mikrogram/m³, altså langt under grænseværdien.

Der blev imidlertid i perioder med relativt stor vindhastighed målt forholdsvis høje korttidsmiddelværdier på halvtimesbasis, som gav anledning til ændring af værkets miljøgodkendelse, således at der på de fire ældste blokke kun må anvendes lavsvovlholdigt kul, maks. 0,7 pct. svovl, indtil den nye og højere skorsten er færdig.

Vestsjællands Amtskommune har oplyst, at det ikke i forbindelse med måleresultaterne har været overvejet at indføre smogalarm, og at årsagen til de forholdsvis høje korttidsmiddelværdier er elimineret ved den nævnte ændring af værkets miljøgodkendelse.